

Menthetetlen

a kiszáradó kilincs nyikorogni kezd,
és összegyűlik a felmarhatatlan kosz
a csempe fugáiban,
ez a takarítás is estig fog tartani,
az elfogyó szavak terhét
átveszik a térdek,

mert a súrolás addigra imába fordul át,
és foszladozó rongyot kulcsol két kézzel
egy megfáradt mozdulat

a hajnali derengésben
még meghatározhatatlan messzeségű
élek és sarkok között
a vegyszerszag vezeti a lépteket,
az ablak résein, ahogy kifelé szivárog,

ez a tisztaság is addig tart,
ameddig maga a térdelés,
minden délután újrakezdjük,

ez a takarítás is estig fog tartani,
nem megyünk sehová,
azt mondjuk, hogy ez a lakás is
már a megérkezésünk előtt
menthetetlen volt.

Nyugtalan

Odakint, a vízen, nem tudhatjuk,
mikor hagynak cserben a szavak.
Az egész csak egy történet redukciója.

Nekem sosem mesélt a nagyapám.
Nem láttam, hogy metszi a szőlőt.
Csak a hajnalokról tudok,
megtanította őket
néhány év virrasztása.

Mielőtt felugrik a nyári nap,
és ébreszt kutyákat, halakat,
van mindig egy pillanat,
amikor a madarak is csendesek.

Ilyenkor köd borítja a vizet, és fúj a szél.
Ebben tűnnek el a legtapasztaltabb halászok is.
A (rendszerint) szőke lányokat,
sem látni többé ezután.

Nem lehet róla verset írni,
az a redukciója egy történetnek.
És mesélni sem lehet róla,
az minden.

Zúgó szél és éhező köd.
A nap legnéhányabb szaka.
Matematika szavak helyett,
nulla megoldású másodfokú egyenlet.
Nem hagy nyugodni, üdvözöl.